

Eszteró István

A NAGY HADRONÜTKÖZTETŐ

Hálám, mint szentjánosbogár,
parányi jelzőlámpa stopja,
reményromok füstölgő hamván
felizzó szikrák száza lopva

tán nyelvet öltögetve villan
világhuzatos kapurésre,
köszönöm mégis, hogy beláttam
a mámorító mindenségbe

akácfaikkal szegélyes utcán
időtlennek hitt reggelen,
hol zümmögő lét halhatatlan
illúzióját kergetem,

majd ingoványon, nádas réten,
hol lódarázs fullánkja szúr,
kavargó rovarraj viharzik
a bőröm alá pimaszul,

s már kódolt programmal vonszolva
a hétfőt péntek-, szombatig,
gyanítom, jó Uram, öröklét
lábad csiklandó fodrait

az antianyag tengerpartján,
a Nagy Hadronütköztető
vákuumfolyosón rezgő redős
protonköpenyed is sejthető,

amint reflexszerűen elhúz
eget roppantó sorscsapásra,

honnan csak kihunyt csillagaid
néznek szellemsugáron hátra,

hálám kövesse mégis véges
tündéri percek végtelenjét,
hol hulló hártyszárnyak ívén
szivárványt vonni vér nem elég,

míg mennyed fohással bélelve
melengetünk nagy álmok végett,
ne dideregj, ha már mibennünk
a lét s nemlét helyet cseréltek.

FEKETE LYUK FORGÓSZELE SZÉLÉN

Közeledik talán egy tanyányi
kisbolygó, valaki az ablakon
kinéz-e a kerten át kitaposott
ösvényre, túl a rab lakon,
kiülhet-e estéli lugasba
hallgatni űrnap utáni visszhangot,
ahol óriás szentjánosbogarak
világítják Tejútta a gangot,
emlékszik-e mellette suhanó
fénypercre, fényévszázadokra,
mikor űrvihar gömbvillámain
magukban kóválygó házakra dobta,
lobbant-e ki milliószor hite
a fekete lyuk forgószele szélén
hulló csillagokkal összegabalyodva,
semmit sem remélvén...
ki lakja, talán a meglett kis herceg
úrseprő cégeknek vezéri posztján,
szabadidőben rózsát locsolgatva,
amelyhez nem ér el űrszemét, kosz már,

mégis elalél naponta többször is
szeszélyes rohamok között virága,
felszínes gyökerét unalom férge
két-három cseppnyi nedvéért kirágja...
vagy ügynök lapít benn, áruló, kéjenc,
ki visszasírja buja éjszakáját,
mióta éggömb háttéri fuvalma
másnak lengeti kékebbre szakállát,
ki néhány ezüstért adna el galaxist,
akár ingyen egy másik kozmosznak,
ahol júdáspénzt az utolsó centig
földöntúliak csillogóra mosnak...
de lehet költő, egy világegyetemes,
kifogyva már az időmértékből
visszatekint az ősrobbanásig
hiányzó kerekű verstolószékből,
talán fantáziája felpezdül
csírában megidézett Holddal,
s kortyinthat egyet az ürülő úrból,
mely felcímkézve hiú Golddal...
netán száműzött öreg isten bámul
idők barlanggá vált szemüregéből,
ki tűzgaluskákat hiába próbál,
a mindenség kiesik kezéből,
elhagyta angyalkar, arkangyal
egyszerre, minden szentek,
mikor feltámadást elnapolva,
mint mások, ő is pokolnak jelentett...
vagy kiátkozott lelkiismeret
kémlél a kémlelőnyíláson,
hogyan az irdatlan nagy tűzijátékban
egy befogadó planétát lásson,
hol özönvízen inog a bárka
menteni még a menthetőt,
s Noénak nem csurran el nyála
pohárba mélyedve pult előtt...
de bárki legyen, tűz, rakéta várja,
ha kilép az úri magányból,

célba veszi atomfejű gyanakvás
a legváratlanabb irányból,
ahol a pázsit halálos ingovány
elsüllyesztő vidékén át csal,
jobb lesz talán továbbsuhanni
az ablakokon csillagrácscsal.